

Een jaar na
de Boston
Marathon

Op 15 april 2013 finishte Christel (31) op de Boston Marathon. Dolblij was ze met haar eindtijd. Tot ze plotseling sirenes hoorde.

Christel: 'Nog geen 24 uur na mijn finish leek Boston wel een spookstad. Het centrum was met hekken afgezet, overal stond politie en mannen in witte pakken deden onderzoek in het finishgebied. De straten lagen bezaaid met duizenden vertrapte kartonnen bekertjes en de banners 'Boston Marathon' hingen nog langs de kant. Alsof de tijd stilstond en er nog renners moesten binnenkomen. Terwijl ik toekeek hoe Amerikanen borden omhoog hielden met de tekst 'Boston Strong', besefte ik opnieuw hoeveel geluk ik heb gehad. Als ik een half uurtje later was gefinisht, had ik het misschien niet kunnen navertellen.'

Relaxte sfeer

'Hardlopen is mijn passie. Als kind deed ik fanatiek aan skiën en dansen, maar toen ik

vier jaar geleden voor de lol ging hardlopen, was ik meteen verkocht. Ik vind het heerlijk om buiten te zijn en ik ontspan tijdens het rennen. Boston was mijn negentiende marathon en ik had er enorm veel zin in. Een half jaar eerder had ik me er voor gekwalificeerd door een goede eindtijd neer te zetten bij de marathon van Berlijn. Dat vond ik een mooie prestatie en ik besloot vooral te gaan genieten in Amerika. Meedoen was belangrijker dan een persoonlijk record rennen. Op 15 april, de dag van de marathon, werd ik 's ochtends om zeven uur met de andere renners in een Amerikaanse schoolbus naar het startpunt gereden. Ik was goed uitgerust en met veertien graden en een lekker zonnetje was het ideaal hardloopweer. Bovendien hing in de stad een geweldige sfeer, want het was Patriot's Day, een nationale feestdag. Bij de meeste huizen hing de vlag uit, veel mensen waren vrij en maakten op straat vrolijk een praatje met elkaar. In het startvak besloot ik me te richten op een tijd van vier uur en vijftien minuten: voor mijn doen vrij langzaam, maar ik wilde vooral genieten van de ervaring. Om half tien ging ik als één van de ruim 26.000 deelnemers van start. Het eerste deel van de marathon voerde door de voorsteden van Boston. Veel bewoners waren de straat opgegaan om ons aan te moedigen: ze speelden muziek, stonden

gezellig te barbecuen en kinderen deelden enthousiast snoepjes en drinken uit. Een paar kilometer verderop rende ik langs een groep studenten die borden omhoog hielden met de tekst: 'Als je ons een zoen geeft, doen we ons shirt omhoog!' Ik gaf ze een high five en genoot van de relaxte sfeer.'

Twee harde knallen

'Na bijna 42 kilometer kwam de finish in zicht. Ik pakte mijn telefoon om een filmpje te maken van de laatste vierhonderd meter. Dat had ik nog nooit eerder gedaan, maar ik dacht: leuk om de finish straks aan mijn moeder te laten zien. Zij reist bijna elke marathon met me mee en stond me op te wachten in de meeting area, even verderop. Ik finishte in een tijd van drie uur en 48 minuten en was dus een stuk sneller dan gepland. Ik had een lekkere loop achter de rug en was helemaal niet zo moe. Toen ik een medaille in mijn handen kreeg gedrukt en een isolatiedekentje om me warm te houden, werd ik door wildvreemden gefeliciteerd. Dat is het leuke aan de Amerikaanse mentaliteit: elke renner wordt tot de laatste meter aangemoedigd en als een held onthaald. Na een klein half uur vond ik mijn moeder in de menigte. We omhelsden elkaar en ik vertelde haar hoe het was gegaan. Kort daarna hoorden we plotseling twee harde knallen. Ik dacht dat

Er deden **73**
Nederlanders

mee aan de marathon,
zij bleven ongedeerd.

het de vuilniswagen was die in onze buurt stond en riep: 'Wat maakt dat ding een lawaai!' Een paar minuten later klonken sirenes en zagen we ambulances richting de finish rijden, een meter of vijftig verderop. Vreemd, maar we schonken er weinig aandacht aan. Waarschijnlijk waren er renners onwel geworden. Mijn moeder en ik besloten terug te gaan naar ons hotel en liepen naar de metro, maar daar waren alle ingangen afgezet. Het was blijkbaar te druk in de stad, dus liepen we maar. Toen we een man tegenkwamen met bloed op zijn kleding, viel het kwartje nog steeds niet. Ik dacht aan een bloedneus. Pas toen mensen uit restaurants en winkels naar buiten liepen en vroegen: 'Are you okay?' dachten we: hier klopt iets niet. Op hetzelfde moment kwamen de eerste bezorgde sms'jes binnen en drong tot ons door dat er iets ergs was gebeurd. Toen een man ons daarna via zijn telefoon de live-stream van CNN liet zien en ik de woorden: 'Terror attack at Boston Marathon' zag staan, stond mijn wereld in één klap stil.'

Onwerkelijk

'In eerste instantie was het moeilijk te bevatten. Als ik een half uur later was gefinisht, op mijn geplande tijd van vier →

'IK WEET NU DAT

gevaar altijd

OP DE loer LIGT'

uur en een kwartier, was de bom precies naast mij afgegaan. En wat had mijn moeder een geluk gehad... Normaal gesproken staat ze linksvoor bij de finish, waar de terroristen stonden, maar daarvoor was het te druk. We zijn dus allebei door het oog van de naald gekropen. In de lobby van het hotel volgden we de berichtgeving op tv en merkten we dat er een gevoel van verbod ontstond onder de mensen. Het personeel had voor iedereen hapjes klaargezet en de receptionistes kregen steeds tranen in hun ogen als er weer een hardloper ongedeerd binnenkwam. Het gaf me een vreemd gevoel om het filmpje van mijn finish terug te zien. Ik had precies de plek gefilmd waar een half uur later de bommen waren afgegaan... 's Avonds kon ik de slaap moeilijk vatten en spookten allerlei vragen door mijn hoofd. Waarom hadden terroristen het op een sportwedstrijd gemunt? Wat waren het voor bommen?

De volgende ochtend werd ik met een vreemd gevoel wakker. Het was heel onwerkelijk, alsof er de dag ervoor niets was gebeurd. Maar toen mijn moeder en ik na het ontbijt het hotel uit liepen om een rondje door de stad te lopen, werd al snel duidelijk dat Boston niet meer hetzelfde was. Het centrum was bijna niet bereikbaar en iedereen op straat sprak over de aanslag. Het viel me op dat veel mensen in blauwe en gele kleding liepen, de kleuren van de stad. Ze legden bloemen neer en hardlopers hingen hun schoenen aan de rekken die

De daders, twee broers van Tsjetsjeense afkomst, lieten eerst een bom ontploffen in een hogedrukpan. 20 minuten later ontplofte een bom in een rugzak.

'ALS IK EEN HALF
UUR **LATER** WAS
GEFINISHT, WAS
de bom
PRECIES NAAST
MIJ AFGEGAAN'

overall stonden, uit respect voor de slachtoffers. Bijna alle winkels in de straat achter de finish waren gesloten en er hingen bordjes achter het raam: 'Gesloten in verband met bomaanslag.' Het leek wel een niemandsland. Gek genoeg was ik niet bang voor een nieuwe aanslag en durfde ik met mijn moeder op mijn gemak door de rest van de stad te lopen. Waarschijnlijk omdat er veel politie op de been was. In de metro, die inmiddels weer reed, controleerden agenten de tassen van elke reiziger. Ik denk dat het ook scheelt dat ik de nuchtere genen van mijn moeder heb. We waren allebei blij dat we ongedeerd waren en wilden ons niet klein laten maken door terroristen. We verbleven nog twee dagen in Boston en hadden plannen om van alles te bezoeken, maar daar stond ons hoofd niet naar. Bovendien was een deel van de stad nog lange tijd afgezet.

Uiteindelijk bezochten we nog wel Harvard University en wandelden we door een paar wijken. Ik voelde me veilig, maar toen we naar huis vlogen, kreeg ik wél de kriebels. Het vliegveld was in de hoogste staat van paraatheid, maar dat stelde me niet gerust. Wie zei dat terroristen het niet ook hadden gemunt op een vliegtuig? Toen we uiteindelijk op Schiphol landden, was ik opgelucht, maar het voelde ook vreemd. Alles ging daar zijn gangetje, alsof er niets was

gebeurd. Het leek wel alsof we uit een tijd-machine stapten. Een vriendin van mijn moeder stond ons op te wachten en zij sprak heel bewust niet over de aanslagen. Dat was fijn, want het laatste wat wij wilden, was het hele verhaal opnieuw vertellen.'

In een roes

'De eerste weken na thuiskomst leefde ik in een soort roes. Is dit allemaal echt gebeurd? Ja, het is echt gebeurd. Toch ben ik na een paar dagen weer gaan hardlopen. Ik dacht: terroristen kunnen mensenlevens afpakken, maar je moet ze niet de kans geven om nog meer af te pakken. Wel liet ik mijn shirt met 'Boston Marathon' in de kast hangen. Het gaf me geen fijn gevoel om het te dragen. De eerste maanden had ik ook veel last van nachtmerries. Ik schrok midden in de nacht in paniek wakker en realiseerde me dan pas na een paar seconden dat er niets naars met mijn moeder en mij was gebeurd. Ook vond ik het niet prettig als ik

Een van de broers kwam om het leven tijdens een schietpartij met de politie, tegen de ander wil justitie de doodstraf eisen.

een harde knal hoorde, die associeerde ik meteen met een bom. Een paar weken na de marathon, op Koninginnedag, liep ik een wedstrijd van tien kilometer. Voor de start was ik bloednerveus. Oh god, dacht ik, wat als er weer iets gebeurt?' 'Onzin,' lachte een vriend die met me mee was. Natuurlijk wist ik dat zelf ook wel, maar ik kon die angst op dat moment niet uitschakelen. Nu, een jaar later, voeren vooral de fijne herinneringen aan Boston de boventoon:

Bij de aanslagen op de Boston Marathon kwamen drie mensen om het leven en vielen 260 gewonden

de leuke stad, de goede sfeer en de enthousiaste mensen. Maar de nare gedachten gaan nooit meer weg. Als er een marathon in het nieuws is, denk ik meteen aan Boston. En als ik een vriendin niet te pakken krijg, vraag ik me af: is er iets gebeurd? In panieksituaties ga ik sneller van het ergste uit. De bomexplosies waren de eerste terroristische aanslag tijdens een hardloopevenement. Heel wrang, want rennen geeft je juist een vrij gevoel. Dat gevoel van vrijheid is veel mensen nu ontnomen. Het ergste vind ik nog dat de supporters, die langs de kant stonden om iedereen aan te moedigen, gestraft zijn. Waarom? De medaille van Boston heeft voor mij een dubbele betekenis. Enerzijds herinnert hij me eraan dat mijn moeder en ik ongedeerd zijn, maar hij staat ook symbool voor hoe de wereld op dit moment is. Ik weet nu als geen ander dat gevaar ook op de loer ligt als je je volkomen veilig voelt. Geen fijne gedachte, maar ik laat me niet klein maken. Bij komende marathons sta ik gewoon aan de start, hoe groot het evenement ook is.' ■

'HET **ERGSTE** VIND IK NOG
DAT DE SUPPORTERS
gestraft ZIJN.
WAAROM?'